

Paul Tiililä

- **Syntynyt** vuonna 1931 Viipurissa.
- **Asuu** Pälkäneellä vaimonsa Rauni Tiililän kanssa.
- **Opiskeli** Helsingin ja Tampereen yliopistoissa mm. hallinnollisia aineita, psykologiaa, filosofiaa, taidehistoriaa ja kriminalistiikkaa.
- **Työskenteli** hallinnollisissa tehtävissä, viimeksi ennen eläkkeelle jäämistä tiedotuksen ja henkilöstöpalvelun osastopäällikkönä

Nokia Oy:ssä.

- **Toiminut** luottamustehtävissä mm. Tampereen yliopiston oppilaskunnan hallituksen puheenjohtajana 1966 ja Tampereen kaupunginvaltuuston jäsenenä 1969–1972.
- **Tehnyt taidetta** 1.7.1992 alkaen, digitaalisesti vuodesta 2002 alkaen. Pitänyt 22 yksityisnäyttelyä ja ollut mukana yli 100 yhteisnäyttelyssä.

”Olin Aviisin vakituinen avustaja niin kauan kuin siellä oli liberaali päätoimittaja Seppo Littunen. Kun siihen tuli yksi kommunistityttö, työ loppui siihen.”

PAUL TIILILÄ

Vuodet ovat pehmentäneet, mutta eivät liikaa

- Pälkäneläinen Paul Tiililä on kirjoittanut Aamulehteen mielipidekirjoituksia jo 50 vuotta.
- ”G. Perälän” kirjoitukset herättivät alusta alkaen huomiota.

Sari Rautanen
Aamulehti

● Kun tarpeeksi sukkelasti asettaa sanansa, pikkulinnuista kirjoittamallakin saa jonkun tuhtumaan. *Aamulehden* pitkäaikainen mielipidekirjoittaja Paul Tiililä taitaa tämän.

– Aikoinaan kysyin, miksi aina sanotaan, että lintu istuu puussa, kun lintu seisoo. Perustelin sitä sillä, että lintu on puussa kahdella jalalla, eikä takapuoli ota mihinkään kiinni. Sekös harmitti joitakin.

Maanantaina tulee tasan 50 vuotta siitä, kun *Aamulehti* julkaisi Tiililän ensimmäisen mielipidekirjoituksen. Siinä hän suomii Yhteiskunnallisen korkeakoulun opiskelijoita, jotka ”luennoilla pomppivat aukomaan ja sulkemaan ikkunoita”.

– Lehdessä oli siihen aikaan hyvin pitkiä ja kuivakkaita mielipidekirjoituksia, joita vanhat miehet sinne kirjoittivat. Rupesin kirjoittamaan neljän rivin kärkeviä iskulauseita, ja ne herättivät huomiota.

Tiililä on kirjoittanut *Aamulehden* lisäksi 79 muuhun julkaisuun yhteensä tuhansia kirjoituksia. Määrä on hirmuinen.

– Jos jokin asia ärsyttää tai kiinnostaa, tekee mieli sanoa jotain. Osana yhteiskuntaa pitää yrittää vaikuttaa. Oikein suututtaa sellaiset ihmiset, jotka eivät edes lue lehtiä ja muodostavat mielipiteensä pelkästään sen perusteella, mitä kuulevat kaupan kassajonossa.

Palaute on ollut enimmäkseen myönteistä. Sitä tosin tulee melko vähän.

– Aika pian ihmiset oppivat, että ei kannata vastata, koska jää toiseksi. Melkein aina kun kirjoitan, jätän osan sanomatta. Jos joku

YKK yliopistoksiko?

Korkeakoulun uikkaiset puutteet ovat komeat, mutta henkilö joka siellä vallitsee on kyllä kutkuten muuta kuin akateeminen. Osan opettajistakin on vallaunut tekorequis ”amorissextrahenki” no-no-pohjat tuihkaron. Eika yliopistossa sellainen saa, että opiskelijat hennolla pomppivat aukomaan ja

sulkemaan ikkunoita tai piksenit ”ettei puhuta korkempaa pildä kirjoittan taidulle”. — Sitäpaitsi, 10. 10. oli Isoko kaudu suljettu. Yliopistolla ei si. Kiven päivänä ole luentoja, mutta kyllä niin kirjaston kulu kahvilankin ovat ovat arvoina.

G. P.

13.10.1964 julkaistussa kirjoituksessa nimimerkki oli vielä G. P.

kommentoi, minulla on vielä varastossa faktoja.

VUOTEEN 1972 ASTI tekstien perässä luki G. Perälä. Nimimerkin valitsemiseen ei ollut erityistä syytä, mutta omalla nimellä Tiililä ei välittänyt kirjoittaa.

– Opiskelin yliopistolla, eikä kavereiden tarvinnut tietää. *Aviisihan* sen sitten paljasti.

Harmittiko?

– Ei, koska se auttoi minut kaupunginvaltuustoon.

Sanomisen palo ja rakkaus kieleen juontuvat lapsuusvuosista. Äiti oli kielten opettaja, isä lakimies. Isoisä Kaarlo Tiililä, joka toimi Tampereen yhteiskoulun rehtorina, oli lukenut suomea pääaineena.

Ruokapöydässä kävi vilkas keskustelu, johon lapsetkin saivat osallistua.

– Niin kauan kuin järjestys pysyi. Äiti keksi tavan hillitää keskustelua niin, että joka toinen päivä piti puhua ruotsia. Ei siellä sitten paljon muuta puhuttu kuin yritettiin pyytää ruokaa.

Jo poikavuosina Tiililä oli innokas lukija.

– Sota-aikana asuimme tiiviisti ja minä jouduin asumaan isoisan

kirjastossa, missä ympärilläni oli kaksin puolin kirjahyllyjä. Luin kuitenkinlaisia yöllä taskulampun valossa peiton alla, varmaan semmoisiakin, joita ei olisi tarvinnut vielä 10–12-vuotiaana lukea.

TIILILÄ KIRJOITTA paljon politiikasta, urheilusta, luonnosta ja koulumaailmasta. Mielipiteistä välittyy kuva tiukasta konservatiivista: avokätinen julkisen rahan käyttö, käytöstapojen höltyminen ja liberaali maahanmuuttopolitiikka saavat huutia.

Oliko ennen sitten kaikki paremmin?

– No, tavallaan. Oppilaat menivät kiltisti jonossa sisälle ja nousivat pystyyn, kun vastasivat.

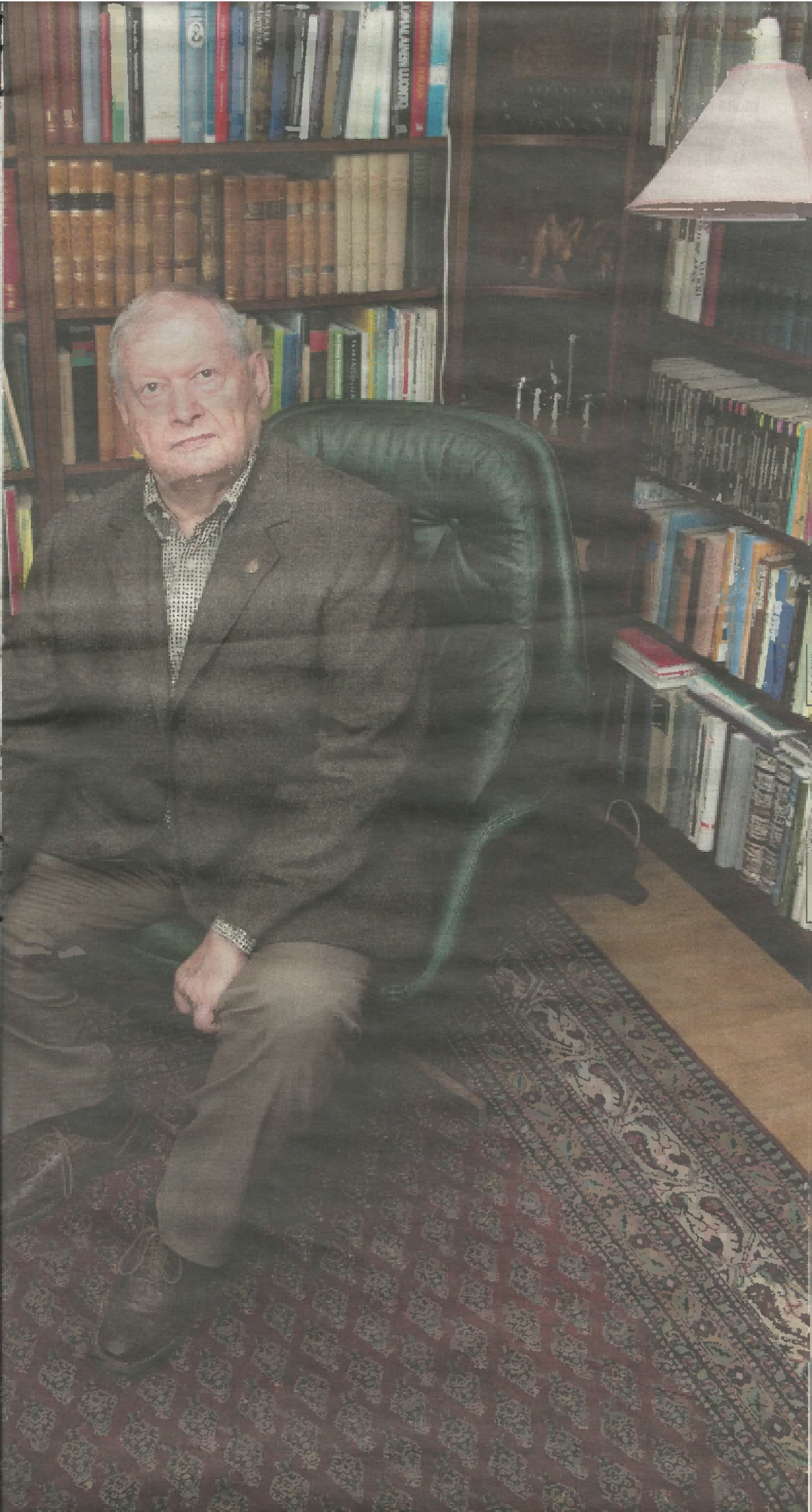
Vuosikymmenten myötä teksteihin on tullut lisää pituutta, sillä ”on tullut perusteluitakin mukaan”.

– Voi olla, että ovat pehmentyneetkin, mutta eivät mitenkään liikaa.

Entä onko koskaan käynyt niin, että jokin mielipide on myöhemmin osoittautunut kertakaikkisen vääräksi?

– Enhän minä aina oikeassa ole. Voisikohan sen niin päin pyöristää?

KIRJOITTAMINEN on ollut Paul Tiirilälle taan, ennen kuin olin tyytyväinen.

aina helppoa, mutta nopeutta on tullut lisää. – Kun kirjoitin G. Perälän nimimerkillä, kirjoitin viiteen-kuuteen ker-